

ЧУДНИЯТЪ СЪНЪ.

(Отъ Улрихъ Бонеръ — за дѣца и юноши).

Трима младежи, двѣ гражданчета и едно селянче, пжтуваха еднажъ прѣзъ пустинята. Тѣ бѣха още доста далечъ отъ желаното мѣсто, когато забѣлѣжиха, че пжтнитѣ имъ провизии сж на свѣршване. Тѣ имаха още малко брашно, отъ което можеше да излѣзе не повече отъ единъ хлѣбъ.

Единъ отъ тѣхъ каза: „Да направимъ огнище на нѣкой голѣмъ камъкъ и да изпечемъ хлѣба тамъ. За трима, обаче, той ще бже много малъкъ и нѣма да ни насити, затова азъ прѣдлагамъ слѣдното: който утрѣ разкаже най-чудниятъ сънъ, той ще получи цѣлиятъ хлѣбъ“.

Всички се съгласиха на това и, като направиха огнище, турнаха хлѣба вжтрѣ да се пече и си легнаха. Двѣтъ гражданчета лежаха едно до друго, а селянчето — на страна.

Когато гражданчетата си помислиха, че селянчето е заспало, едното отъ тѣхъ каза на своя другаръ: „Хайде да излѣжемъ глупавото селянче, да вземемъ хлѣба и да го изядемъ двама“. Другарьтъ му веднага се съгласи и тѣ почнаха да се съвѣтватъ, какъвъ сънъ да разкажатъ утрѣ. „Азъ“, каза единиятъ, „ще разкажа, че ми се яви единъ ангелъ, че ме понесе къмъ небето и ме сложи прѣдъ Божия тронъ“.

„А пъкъ азъ“, каза другиятъ, „ще кажа, че дяволътъ ме заведе въ пѣкъла, кждѣто видѣхъ мжкитѣ на грѣшнитѣ души“.

„Браво“, извика първиятъ, „хлѣбътъ е нашъ, защото селянинътъ не може да разкаже

по-чуденъ сънъ отъ нашитѣ!“ И тѣ доволни заспаха.

Селянчето, обаче, не спѣше и чу всичко. Като се увѣри, че двѣтъ гражданчета дълбоко спятъ, то стана, извади хлѣба отъ огнището, изяде го и послѣ спокойно заспа.

Едвамъ почна да се зазорява и гражданчетата повикаха селянчето и го запитаха, какво е сънувало. Селянчето се прѣстори, че се събужда отъ най-дълбокъ сънъ и каза:

„Кой ме вика?“

„Ние, твоитѣ спжтници“.

„Че защо сте пакъ тукъ?“ попита селянчето, „нали си отидохте?“

„Ти не си съ всичкия си“, казаха гражданчетата, „ние не сме били никждѣ, цѣлата нощъ спяхме тукъ“.

„Чудно!“ отговори селянчето, „азъ сънувахъ единъ сънъ, който дълбоко ме огорчи, защото си мислѣхъ, че никога вече нѣма да ви видя. Присъни ми се, че единъ ангелъ взе едного отъ васъ, понесе го къмъ небето и го сложи прѣдъ Божия тронъ; сетѣ дойде единъ дяволъ, взе другия и го отнесе въ пѣкъла, дѣто тѣй можа да види мжкитѣ на грѣшнитѣ души. До сега още не съмъ слушалъ, щото нѣкой, който е билъ на небето или въ пѣкъла, да се е върналъ обратно на земята, та затуй помислихъ, че вамъ не ви трѣбва вече хлѣбъ, а понеже гладътъ ме измжчваше, азъ изядохъ хлѣба“.

Прѣводъ отъ нѣмски.